

man går uden om problemerne i familien og simpelt hen går ind og støtter uden samtidig at se på, hvad det er for problemer, der ligger til grund for, at der er behov for støtte, kan det her forslag måske også godt for nogle komme til at gå hen og blive en sovepude; det vil vi i Fremskridtspartiet da gerne advare imod, at det her forslag kommer til, for det er bestemt ikke meningen med det, og det er i hvert fald ikke Fremskridtspartiets indstilling til forslaget.

Når vi ser på forslaget her, så er der også nogle ting, jeg synes, jeg vil advare ministeren imod, og som jeg synes, ministeren skal være meget opmærksom på, når loven bliver gennemført og vedtaget og skal til at føres ud i livet.

Vi ved jo, at f.eks. på plejeforældreområdet er der i hvert fald for nogles vedkommende opstået en situation, hvor det nærmest er blevet en levevej at være plejeforældre, hvor man påtager sig plejen af flere børn og dermed gør det til en levevej.

Vi synes, det er u hensigtsmæssigt, hvis det her kommer til at få den konsekvens, at de, der påtager sig opgaven at hjælpe de her børn, mere ser det som en levevej, end de ser det som en, om jeg så må sige, ideologisk opgave, en godhjertet opgave at gå ind i. Det skal ikke være pengene, der er det bærende i det her. Det, der skal være bærende for de personer, der ønsker at være kontakt- og støttepersoner, skal være viljen til at gå ind og hjælpe børnene.

Det må heller ikke blive sådan, at ordningen her bare går hen og bliver til en form for gratis barnepike for de pågældende. Det må ikke være sådan, at forældrene så ligesom kan sige: Nå, ja, men der kommer jo nogen og tager sig af vores børn, og derfor kan vi jo roligt slappe af over for det, og så behøver vi ikke påtage os det ansvar, som det er at være forældre. Det vil være u hensigtsmæssigt, hvis forslaget får den konsekvens, så det håber jeg ministeren vil være meget opmærksom på.

Jeg synes også, det er vigtigt – ud over at man går ind og hjælper og støtter forældrene, så de kan varetage børnenes interesser – at vi stiller det krav til dem, at de så også lever op til rollen som forældre.

I forhold til det økonomiske, som jeg var inde på før, og som ikke fremgår af forslaget her, kunne jeg godt tænke mig ministerens svar på følgende allerede her under førstebehandlingen: Kan en kontaktperson kun være kontaktperson for ét barn ad gangen, eller kan man være kontaktperson for flere børn samtidig?

Det er meget afgørende for Fremskridtspartiet i hvert fald, om forslaget her betyder, at man kan være kontaktperson for et eller flere børn, så det håber jeg ministeren vil svare på, når ministeren kommer herop til sidst.

Så synes jeg også, det er vigtigt, for at man ligesom ved, hvad man har at holde sig til, at der bliver nogle helt faste regler for, hvad det er for et vederlag, som man kan få – hvor stort det er, og hvordan det i øvrigt skal fungere.

Lad mig så til sidst sige noget af det, som også den konservative ordfører var inde på, og som jeg også synes er meget, meget vigtigt. Og jeg er derfor lidt skuffet over, at socialministeren i bemærkningerne til forslaget her skriver til punkt nr. 3:

»Det foreslås, at en beslutning om udpegnings af en kontaktperson – på samme måde som en beslutning om udpegnings af en personlig rådgiver – skal kunne træffes, selv om forældremyndighedens indehaver ikke ønsker foranstaltningen iværksat.«

Jeg vil gerne have, at ministeren uddyber, hvad der præcis ligger i det, for jeg er meget enig med den konservative ordfører i, at hvis vi skal have det til at fungere i familierne – og det må jo være målet; det må være målet, at man prøver at nå frem til en situation, så familien igen fungerer, og ikke sådan, at det her er en livslang opgave for kontaktpersonen, men at det er en midlertidig foranstaltning, der helst skal føre frem til, at familien igen kan fungere – så må det også være sådan, at forældrene inddrages og tages med på råd, og ikke som jeg hørte den socialdemokratiske ordfører sige, at kontaktpersoner skal gå ind og være forældre.

Det håber jeg var en fortalelse fra den socialdemokratiske ordfører, for hvis der virkelig er tale om, at det her forslag skal betyde, at kontaktpersonerne skal udfylde rollen som forældre, så kan vi i Fremskridtspartiet ikke være med. Det her må være en støtte- og kontakttordning og ikke en overtagelse af forældrenes rolle.

Bruno Jerup (EL):

Man kan sige, at det foreliggende lovforslag jo er en udvidelse af den lov, der allerede gælder, idet man jo i bistandslovens § 33 nu indfører en mulighed for at vælge eller udpege kontaktpersoner for børn og unge.

Man kan sige, at lovforslaget måske ikke er nogen ret stor, skal vi sige, nyskabelse, fordi det faktisk allerede er sådan på nuværende tidspunkt, at den person, som kan udpeges til per-